

Emilio Vela

Untitled (mindscape)

Intermedia

2024

This project examines the fragility of memory, identity, and how we cling to a fading past. It began as a reflection on my grandmother's dementia, aiming to explore the emotional toll it takes on memory and identity. Initially focused on depicting the fragility of memory from her perspective, I realized I couldn't fully connect to her experience. Instead, I turned inward, drawing parallels between her disjointed existence and my fears of oblivion and self-fragmentation, navigating the uncertainties of a new life.

Using my own experiences and emotions as the foundation while still exploring the themes of memory and identity, I aimed to examine how memory distorts and how an unstable identity can affect my perception of self.

Leaving my country meant leaving part of who I was behind. I have no immediate home to run to and have no history in this new country; no life-long connections that in turn make for an uncertain future, and an ever-crumbling

present, like a puzzle with missing pieces that make moving forward a daunting challenge.

To create this piece, I combined analogue and digital methods to transform collected clips from films and videos that held personal significance—fragments and symbols tied to my childhood and late adolescence that I'm afraid of losing—into a two-minute looping film. Each frame of the film was printed onto acetate sheets, which were cut into strips and contact-printed onto 35mm film and then developed using a “caffenol” process. This process adds an organic layer of deterioration to this already disintegrated imagery.

After re-scanning each frame and reassembling the film, it is played through a projector inside a skull sculpture made of papier-mâché. This seemingly unfinished skull, crudely decorated with broken pieces and sketch marks, stands transfixed by the icons and symbols of its past, now distant and unrecognizable. Memories that will eventually come to decay and disintegrate.

Glavánovits Martin

Kendőzetlenség

A mű azért ezt a címet kapta, hogy kendőzetlenség, mert keresem azt a kifejezési formát, amivel kendőzetlenül tudom kifejezni magamat. Ennek érdekében vissza nyúlok ahhoz az alkotói kifejezési módszerhez, amit költészetnek nevezünk, és ami fiatal koromban volt még az elsődleges önkifejezési eszközöm. Amit úgy hittem hogy már megszűnt bennem létezni, amikor elkezdtem fotográfiát tanulni. A megírt verseket erősítem a fotográfia segítségével mivel a fotókon próbálok egy olyan atmoszférát megteremteni, mint amit a versek kiváltanak belőlem. Közben pedig próbálok jobban megérteni önmagam, feldolgozni a traumáimat. De legfőképpen összehangolni a két művészeti ágat és ez által valami újat alkotni a közösség számára. Az alkotásban mint a versben és mind a fotókon is megjelenik egyfajta spontaneitás, nyersesség. A verseket van, hogy az adott szituáció, az adott környezet szüli, vagy egy múltbeli szituáción való elmélkedés. A fotókat úgy szintén a versek hatására, a kiváltott érzelmi reakciók alapján próbálok megalkotni. Majd a két művészeti ágat úgy igyekszem kombinálni, hogy egy fajta vésési technikával, kézírás helyezek el a fotó felületén. Digitális illetve analóg formátumban is használom ezt a fajta technikát. Célom egy komplex, kifejezési forma megalkotása, ahol a vers több lesz a fotóval, a fotóhoz pedig hozzátesz a vers, ezzel létrehozva egy interdiszciplinaritás alkotást. A kivitelezés folyamatában, kipróbáltam több módszert is a megfelelő hatás elérése érdekében ezekből az alkotásokból is szeretnék párat bemutatni. Olykor az analóg technikához nyúltam vissza leginkább, fotogrammal, kemogrammal, a fotóra helyezett szöveggel kísérleteztem. Használtam erre a célra fabetűket, betűtáblát, fóliára írt verseket, és különböző vésési technikákat. A vésés adja meg számomra igazán azt a formát, ami által a szöveg a fotó része lesz és szinte egyé válik vele. Míg a többi inkább egyfajta nyomtatott hatást idéz elő, addig a karcolásos technika megadja a kézírás analógiáját és nyersességét és úgy működik mintha mindig is a fotó részét képezte volna. Az e fajta komplex művészetet azért is érzem fontosnak mivel, a mai világ inkább képekben és videókban gondolkodik, ezáltal akarnám felhívni az írott szöveg és az olvasás fontosságára a figyelmet.

„Kendőzetlenül”

Válogatás a Művészeti Diákköri Konferencián bemutatott pályaművekből

MATE Rippl Galéria, Kaposvár, 2025

Henri Delfino

What Happens if a Tree Falls in a Forest but Nobody is Around to Hear it?

Video-portrait, 10 minutes

2024

This series uses the video portrait technique to explore themes of loneliness and belonging, focusing on the author's personal experiences as a queer foreigner living in Hungary. Through a series of "self-video-portraits", the project seeks to capture the complexities of loneliness in everyday life, confronting the viewer with subtle, unusual twists in familiar situations to highlight the emotional depth of these moments.

KULTURÁLIS ÉS INNOVÁCIÓS
MINISZTERIUM

Nemzeti
Tehetség Program

A Kulturális és Innovációs Minisztérium a Nemzeti Tehetség Program keretében a MATE Rippl-Rónai Művészeti Intézete „Művészeti konferencia és kiállítás” (NTPHHTDK-24-0031) című rendezvényének támogatója.

Molnár Léna

Napfény a gyapjún

akril, 2024

Ezt a festményt, mely a „Napfény a gyapjún” címet viseli, 2024-ben készítettem akril technikával vászonra. A mű egy békés, idilli tájat ábrázol, ahol puha gyapjas juhok legelnek a napfényben fürdő domboldalon. A háttérben sötét fenyvesek és tompa, párába vesző hegyvonulatok adják meg a táj mélységét és nyugodt hangulatát. A zöldellő mezőn elterülő fények és árnyékok játékosan vezetik a tekintetet a kép középpontjába, ahol a juhok szinte mozdulatlan csendben, természetes ritmusukban élnek.

A kép hangulata nyugodt, szinte meditatív. A természet egyszerű szépsége és a hétköznapi pillanat megörökítése – a legelésző juhok jelenléte – egyfajta időtlenséget áraszt. A festmény mögött meghúzódó személyes motivációm is ezt a békét erősíti: a városi élet zajából kiszakadva, lelki megnyugvást keresve alkottam meg ezt a tájképet. Az alkotási folyamat maga is egyfajta kikapcsolódásként szolgált, így a festmény nem csupán egy látvány, hanem élmény és érzés lenyomata is.

Az inspiráció Erdély természetének szépségéből fakad, amely évek óta különös jelentőséggel bír számomra. A festmény így nemcsak egy táj vizuális megjelenítése, hanem egy mély személyes kapcsolat kifejeződése a hely és a természet nyugalma iránt. A „Napfény a gyapjún” egy meghitt pillanatot örökít meg, amelyben a természet és az ember lelke összhangban van.

KULTURÁLIS ÉS INNOVÁCIÓS
MINISZTERIUM

Nemzeti
Tehetség Program

A Kulturális és Innovációs Minisztérium a Nemzeti Tehetség Program keretében a MATE Rippl-Rónai Művészeti Intézete „Művészeti konferencia és kiállítás” (NTPHHTDK-24-0031) című rendezvényének támogatója.

Szabó Barnabás

Napszentület

film, 2024

A Napszentület című rövidfilmem egy 2018-as ausztrál kisjátékfilm, az Our Wonderland inspirációjára készült, az alkotók engedélyével. Az eredetileg 68 perces filmet teljesen újra gondoltam, újra vágtam és új jelentést, üzenetet adtam neki. A filmben én játszottam a kisiút.

A 6 perces film egy látássérült kisiú és nővére kapcsolatán keresztül mutatja be a testvéri szeretet erejét, a veszteségek feldolgozását, és a családi összetartozás fontosságát. Az eredeti történet tragikus embercsempésze az én átiratomban pozitív szereplővé válik, ami új perspektívát ad a cselekménynek, és rávilágít arra, hogy az emberek képesek a változásra.

A hatperces film három részre oszlik, amelyek mindegyike különböző érzelmi és narratív elemeket helyez előtérbe. A zene megírásánál az volt a célom, hogy az adott jelenet atmoszféráját és mondanivalóját támogassa, így erősítve az érzelmi hatást. A Napszentület fő üzenete az, hogy a veszteségek, például a látás elvesztése lehetőséget teremtenek arra, hogy felfedezzük az élet más rétegeit. A film nemcsak a kisiú belső fejlődését mutatja be, hanem arra is rávilágít, hogy a nehézségek ellenére hogyan találhatunk örömet az apró pillanatokban.

KULTURÁLIS ÉS INNOVÁCIÓS
MINISZTERIUM

Nemzeti
Tehetség Program

A Kulturális és Innovációs Minisztérium a Nemzeti Tehetség Program keretében a MATE Rippl-Rónai Művészeti Intézete „Művészeti konferencia és kiállítás” (NTPHHTDK-24-0031) című rendezvényének támogatója.

Szabó Diána

Szélrajzok

Szélképek

Az ember a civilizáció kialakulásának kezdetétől foglalkozik a szél jelenségével. A meteorológia (régies nevén légtüneménytan) mára rengeteg információval rendelkezik a levegő mozgásának mibenlétéről, azonban a szél fenomenjét a mai napig rejtélyek övezik: ezeknek alapja a levegő láthatatlansága.

A munkám során azt vizsgálom, hogy miként tudják vizuálisan érzékelhetővé tenni a szelet és annak mozgását. A munkafolyamatom első és egyben legfontosabb részét képezi egy gondolatterkép, mely a munkával együtt folyamatosan változik és bővül. Az OTDK-ra elsősorban a Szélképek sorozaton belül a Szélrajzaimmal illetve a hasonló metódus alapján készült Szélképekkel pályáztam, viszont a projekthez törzsgökeresen hozzá tartozik a többi ága is a gondolatterképnek.

A projektem első komponense, a Szélrajzok munkacímme, a levegő mozgását vizsgálja. Ebben a folyamatban egy kameraállvány alá felfüggesztett tollat használok, amely a szél mozgása következtében újra és újra hozzáér a papírhoz. A toll és a papír találkozása rögzíti annak mozgását, így létrejön egy szélterkép: a szél gesztusait bemutató gráf.

A Szélképek sorozat négy tájképből áll, mely hasonló képi hasást kíván visszaadni, mint amit a rajzok, ezt fotográfiai módszerekkel, egy led által létrehozott fényrajzzal létrehozva.

A szél rajzokról készült egy zine, melyben megtalálhatóak az általam épített rajzólóról készült fotográfiák, illetve a Fényrajzólóról készült egy videóprojekt, ami jól szemlélteti annak működését, ezek mellett pedig öt grafikát és négy tájképet tartalmaz az installáció, illetve egy fotográfiát magáról a Rajzólóról.

KULTURÁLIS ÉS INNOVÁCIÓS
MINISZTERIUM

Nemzeti
Tehetség Program

A Kulturális és Innovációs Minisztérium a Nemzeti Tehetség Program keretében a MATE Rippl-Rónai Művészeti Intézete „Művészeti konferencia és kiállítás” (NTPHHTDK-24-0031) című rendezvényének támogatója.

Szőke Blanka Bianka

A tenger gyümölcsei

papírmásé, karton, akrilfesték, műszőr

45 cm x 51 cm x 13 cm, kb. 0,8 kg

2024

Alkotásomat kósza, ámde annál érdekesebb gondolat szülte: mi lenne akkor, ha egy halat szőr borítana pikkelyek helyett? Ebből a kérdésből indult el az azóta is tartó alkotási folyamat. Az itt szerepeltetett munkám már egy „realisztikusabb” mű az elődjéhez képest. Az ugyanis egy türkizes árnyalatú szőrös ponty volt, amit a MATE Rippl-Rónai Művészeti Intézetben töltött tanulmányaim alatt készítettem el, mint projekt feladat az egyik tanórára. A témánk egyszerű volt: alkossunk valami szőrösét, de az disszonáns legyen. Ebből az alapfelvetésből született meg a gondolat, amit tett (jelen esetben alkotás) követett. Miután elkészült a műalkotás, nem hagyott nyugodni a gondolat továbbra sem. Úgy éreztem újra kell alkotnom ezt a témát, más-más megvilágításban. Van ebben a témában még potenciál, el nem mondott történetek és ötletek. Így jött létre jelen munkám is, aminek a gondolatébresztés és a fantázia megmozgatása a legfőbb célja.

KULTURÁLIS ÉS INNOVÁCIÓS
MINISZTERIUM

Nemzeti
Tehetség Program

A Kulturális és Innovációs Minisztérium a Nemzeti Tehetség Program keretében a MATE Rippl-Rónai Művészeti Intézete „Művészeti konferencia és kiállítás” (NTPHHTDK-24-0031) című rendezvényének támogatója.

Szurgent Gerda

Más tekintetben

A munkámat 20 x 20 cm-es vagy ennél kisebb (15x 15 cm) üveglapokra szeretném elkészíteni, és egy körülbelül 6 darabos sorozatból állna. Az üveglapokra ólomüvegfestéket használnék, és az arcokat különböző eszközökkel karcolnám rá (pl. drótkefe, fapálca, tű). Ezután az üveglapokat kemencében kiégetném. A festék használata miatt könnyen gondolhatnánk, hogy festészetnek minősül az alkotás, viszont a sorozat grafikai megoldásokkal bír, ezért én ebbe a kategóriába sorolnám be.

Ezzel a technikát már korábban volt lehetőségem kipróbálni. Én a Rippl-Rónai József Művészeti Szakkollégium tagja vagyok, és ősszel egy workshopon vettünk részt, ami a Bárdibükk Glass Nemzetközi Üveg Alkotótelepen volt. Ezt a technikát az egyik évfolyám társam (Andor Sára) mutatta meg nekünk, és azonnal megtetszett ez az érdekes technika. Ekkor döntöttem el, hogy ezzel az eljárással később is szeretnék foglalkozni, és szeretném a tudásomat elmélyíteni, és magasabb szintre emelni. A kísérleteimet pedig összegyűjteni, és egy alkotássá formálni. Az OMDK tehát egy remek lehetőség a számomra, hogy ezzel tudjak foglalkozni. Az emberi arc számomra nagyon izgalmas. Hogy-

ha utazok, vagy találkozok egy új emberrel sokszor szoktam elmerengeni a vonásain, tekintetén. Habár ezek csak külsőségek, mégis úgy gondolom, hogy ez sokat megmutat az emberről. Az arc kifejezi a szellemiséget, a hangulatot. Ahogyan a szem is sokat mutat az emberből, nem véletlenül tartja a mondás, hogy a szem, mint a lélek tükré, de van, hogy csalóka az, amit látunk. A színészek a mimikákat, az arckifejezéseit betanulják egy-egy szerep kedvéért. Illetve a pszichopatóknál is megtevéstő lehet a tekintet.

A disszimmetria, a hibák egyedivé formálják a humánt. A geometriai elemek az arcon a portrérajzoláshoz is fontos szerepet tölt be. Ugyanis ezekre lebontva készítjük el a rajzainkat. A munkámban én azzal szeretnék foglalkozni, hogy mi van akkor, hogyha nem dolgozzuk tovább ezeket az egyszerű formákat, hanem hagyjuk, hogy az elemek egyszerűsége egy más tekintetben nézzen ránk. Ahogyan ezt Picasso műveiben is megtekinthetjük.

Toldi Emese

Kron os mortis, 2024.

1 db nyomtat Hahnemühle metal baryta papíron, 70x100 cm (dibondon)
+ fotókönyv 33x28 cm

A melankólia egy olyan érzés, amely által a világ más színekben mutatkozik meg. Egy szűrő, amely által a transzcendencia felfedi önmagát.

A gyűjteményben a melankóliát, mint a metafizika és az alkímia fogalmát rendszerezem, s a fejezetek címei ennek a rendszernek a rejtett összefüggéseire utalnak.

A melankólia kutatása során nem csak a transzcendentális élmény, de a fenséges is felfedezhető. A táj, amely egyszerre külső és belső táj, a lét ünneplése és immanenciája. Ezen ellentmondás a melankólia érzésének ellentmondása.

Turánszki Natália

Álmok I-III.

kollázs, akril, papír

Már csaknem tíz éve foglalkozom tudatos álmodással, és megfigyeltem egy érdekes jelenséget, ami nem hagy nyugodni. Míg a valóságban izgalommal és kíváncsisággal tölt el egy hosszú szállodai folyosó vagy egy málladozó falú, pincékhez vezető alagút, addig ezek az álmaimban, ha ilyenekbe belefutok, mindig egy megmagyarázhatatlan, nyomasztó érzéssel töltenek el:

„[...] majd belépünk Lizával a szobák és folyosók labirintusába. A szobák szépen berendezettek, tapétázottak, nem sötétek, de mégis jelen van egy nyomasztó érzés [...] Aztán egy szakasz előtt megállunk, érzem, hogy itt valami vár ránk.” (részlet egy álomnaplóból)

Ha veszünk egy ilyen álombeli folyosót, akkor abban benne van a kettősség, hogy egyszerre önt el a bezártság érzése és mégis, akármerre mehetek. Az „akármerre” persze a kanyargós folyosó keretein belül értendő, amiből számos ajtó nyílik. Megannyi választási lehetőség – ajtók, elágazások – és mégis, az ember az álom kénye-kedvére van bízva. Ki tudja, mi van a mögött a kanyar után? Az álmodónak lehet róla halvány sejtése, de végső soron – nekem legalábbis ez az érzésem – az álom dönt.

KULTURÁLIS ÉS INNOVÁCIÓS
MINISZTERIUM

Nemzeti
Tehetség Program

A Kulturális és Innovációs Minisztérium a Nemzeti Tehetség Program keretében a MATE Rippl-Rónai Művészeti Intézete „Művészeti konferencia és kiállítás” (NTPHHTDK-24-0031) című rendezvényének támogatója.